

גמ"ר 813/01/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד פלאח ת"ז:

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

גמ"ר 813-01-14 מדינת ישראל נ' פלאח
תיק חיצוני: 5678/13

לפני מאשימה נגד הנאשם
כב' השופט אלכס אחטר
מדינת ישראל
מוחמד פלאח ת"ז: 34797993

החלטה

- 1.** נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של גרימת מוות ברשלנות, עבירה בניגוד לסעיפים 304 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, סעיף 64 ו- 40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), נהיגה בקלות ראש שגרמה נזק לאדם ולרכוש, עבירה לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) ו-3 לפקודת התעבורה, ועבירה לפי תקנות 74(א)(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"), וסעיף 68 לפקודת התעבורה.
- 2.** בישיבת הקראת כתב האישום מיום 19.06.2014, כפר ב"כ הנאשם בעבירות המיוחסות למרשו בכתב האישום, אם כי הודה בנהיגתו של הנאשם ברכב. ב"כ הנאשם העלה טענת זוטא ממנה עולה, כי אומנם לא הופעל לחץ על הנאשם, אולם הודעתו שנמסרה בחקירתו, ניתנה שלא מרצונו החופשי שכן הנאשם היה במצב נפשי שלא איפשר לו לזכור או לדבר בסמוך למסירת העדות. ב"כ הנאשם טען, כי עדים מטעם הנאשם לא נחקרו על ידי היחידה החוקרת. זאת ועוד, הנאשם כשיר היום לעמוד לדין, אולם בעת ביצוע העבירה, לא היה כשיר. הנאשם לא פנה לרופא או לפסיכיאטר לאחר קרות התאונה, וב"כ מבקש להביא חו"ד מפסיכיאטר להוכיח את המצב הנפשי בו נמצא הנאשם לאחר התאונה.
- 3.** ב"כ המאשימה מתנגדת לבקשה. הטענה למצב נפשי אינה טענת זוטא, ומקומה להתברר במסגרת שמיעת הראיות. אין בתיק כל אינדיקציה לעניין מצבו הנפשי של הנאשם, אם כי אין חולק שאירוע של גם מוות הינו אירוע קשה.

דין והכרעה:

עמוד 1

4. משפט זוטא יתנהל כאשר נאשם טוען שהודאה באשמה, אותה מסר במסגרת הליכי החקירה אינה קבילה, כיוון שנגבתה באמצעים פסולים.

סעיף 12 א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "הפקודה"), קובע כדלקמן:

"עדות על הודיית הנאשם כי עבר עבירה תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה היתה חופשית ומרצון"

בע"פ 5121/98 רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח' (פורסם ביום 8.05.2006 - להלן: "הלכת יששכרוב"), ציינה כב' השופטת ביניש לענין אמצעים פסולים הננקטים בעת גביית ההודאה, כי הדגש הוסט עם הזמן מאמצעי כפייה ואלימות פיזית שנתפסו כעילת פסילה, גם לטענות בדבר הפעלת לחץ נפשי או פסיכולוגי בלתי הוגן, וקבעה, כי יש לפסול הודאה רק כשהפגיעה יצרה פגיעה משמעותית וחמורה באנטומית הרצון וחופש הבחירה בעת מסירת ההודאה. קיומה של פגיעה כזו תבחן על פי נסיבותיו של כל מקרה, אף שפגיעה בזכות השתיקה או זכות היועצות, גם בנסיבות בהן אין היא מובילה לאי קבילות ההודאה, עשויה לפגוע במשקלה.

בהתאם לדוקטרינה אשר הותרשה בפסיקה, פסילת קבילותה של ראיה בפלילים בשל דרך השגתה, תלויה בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים:

האחד- כי הראיה הושגה שלא כדין, כאשר הופעלו על הנאשם אלימות או איום באלימות, נעשה שימוש בשיטת חקירה בלתי הוגנת, יצירה של לחצים נפשיים בלתי הוגנים על הנאשם, שימוש בתחבולה לא הוגנת או ננקטו אמצעי פיתוי לא הוגנים; השני - כי קבלת הראיה במשפט תפגע משמעותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן.

לא כך בעניינינו.

5. במקרה שלפני, טען ב"כ הנאשם, כי לא הופעל על הנאשם לחץ כלשהו, אולם מצבו הנפשי של הנאשם בעקבות התרחשות האירוע, לא איפשר לו לזכור, לדבר, או למסור גירסה נכונה, וכי הנאשם אומנם כשיר היום לעמוד לדין, אולם בעת ביצוע העבירה, לא היה כשיר. במסגרת הטיעון, הבהיר ב"כ הנאשם כי הוא מודע לכך שטענתו אינה מהווה טענה כמשמעותה לענין משפט הזוטא, אך בכל זאת עמד על מתן החלטה.

מצאתי, כי הבקשה אינה עומדת בתנאים המצטברים הקבועים בפסיקה, כמפורט לעיל. הנאשם לא פנה ליחידה החוקרת למסור את גירסתו, לאחר שהמצב הנפשי הנטען חלף לו, וב"כ הנאשם לא תמך טענותיו בחו"ד רפואית. ועל כן אין מקום להיעתר לבקשתו.

עם זאת, אין בכך כדי למנוע מהנאשם להציג חו"ד רפואית במסגרת פרשת ההגנה.

.6 לאור כל האמור לעיל, הבקשה לקיום משפט זוטא נדחית.

המזכירות תעביר העתק מהחלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז סיוון תשע"ד, 25 יוני 2014, בהעדר הצדדים.